

РЕШЕНИЕ

№ 138

гр. Стара Загора, 22.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, ПА ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи март през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Мариана М. Мавродиева

Членове: Веселина К. Мишова

Орлин Н. Летов

при участието на секретаря Катерина Ив. Маджова като разгледа докладваното от Мариана М. Мавродиева Въззивно гражданско дело № 20265500500105 по описа за 2026 година

Производството е образувано по въззивна жалба от М. А. М., чрез адв. П. П., против Решение № 131/24.11.2025г., постановено по гр.д. № 317/2025г. по описа на Районен съд – Раднево, с което се осъжда М. А. М. да заплати на М. И. М. на основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД, във вр. чл. 52 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД във вр. чл. 84, ал. 3 ЗЗД сумата от 5000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в травматични увреждания - оток, кръвонасядане и разкъсно-контузна рана по дясна ушна мида, болезнен оток по дясна слепоочна област, оток и кръвонасядане по лява слепоочна област, и свързан с тях обичаен психо- емоционален стрес, причинени чрез удари с юмруци и метален прът на 25.10.2024 г. от М. А. М. в с. З., ведно със законната лихва върху главницата от 25.10.2024 г. до окончателното погасяване на задължението; отхвърля се иска за разликата над присъдените 5000 лв. до общо претендираните 6000 лв. като неоснователен; присъдени са разноски за производството, съразмерно на уважената и отхвърлената част от иска.

Въззивникът обжалва постановеното решение в уважената част на предявените искове и в частта за разноските. Счита същото за неправилно, постановено в противоречие с материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения при неговото постановяване. Излага подробни съображения. Счита, че причината за възникване на инцидента, съответно ако е налице причиняване на вреди на въззиваемия, същите се дължали на неговото неприемливо поведение и което поведение било причина за реакцията на въззивника. Твърди, че било налице съпричиняване от страна на

въззиваемия за възникването на търпените от него неимуществени вреди, което съпричиняване определя на 50 %. Счита, че не се доказало от страна на въззиваемия наличието на фактическият състав на чл. 45 от ЗЗД и неговите кумулативни предпоставки, така че да се породи основание за отговорност на прекия причинител спрямо увредения за обезщетяване на причинените и претендирани неимуществени вреди.

Алтернативно поддържа, ако съдът приеме, че са налице причинени неимуществени вреди, оспорва същите по размер, тъй като размерът на претендираното обезщетение бил прекомерно завишен и не отговарял на критериите, заложиени в чл. 52 от ЗЗД, още повече, че причина за възникване на инцидента било именно агресивно и противоправно поведение на въззиваемия, поради което счита, че същият съпричинил с поведението си за възникването на вредоносния резултат.

Моли съдът да отмени обжалваното решение и вместо него да постанови друго решение по същество, с което да отхвърли предявените от М. И. М. искове - главен и акцесорен, като недоказани.

Алтернативно моли, в случай, че съдът счете за основателна исковата претенция на въззиваемия, да се намали размера на присъденото обезщетение, тъй като същият не кореспондира с принципа на справедливостта и установената съдебна практика, както с представените с исковата молба доказателства, така и от тези събраните в хода на делото. Моли, да бъде намален процента на съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищеца, който счита, че следва да бъде от 50%.

Претендира разноски.

Въззиваемата страна М. И. М., чрез пълномощника си адв.И. М. оспорва депозираната въззивна жалба като неоснователна. Намира обжалваното решение за правилно, обосновано и законосъобразно. Твърди, че по безспорен и непротиворечив начин се доказало, че въззивникът му нанесъл удари с юмруци и с метален прът в областта на корема и на главата като му причинил оток, кръвонасядане и разкъсно-контузна рана по дясната ушна мида, болезнен оток по дясната слепоочна област, оток и кръвонасядане по лявата слепоочна област. Причинил му физически болки и страдания и вследствие юмручните удари по главата имал шум в ушите и главоболие. Излага подробни съображения.

Моли съдът да потвърди обжалваното решение. Претендира разноски.

Съдът, след като обсъди направените в жалбата оплаквания и становищата на страните, предвид събраните по делото доказателства, намери за установено следното:

Предявени са искове с правно основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД, във вр. чл. 52 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът М. И. М. твърди, че на 25.10.2024 г. около 11 часа се прибирал към къщата си в с. З., ***, като на улицата пред дворното място на С.А., с

която бил съсед, видял служители на ЕВН да подрязват клони на дървета, за да не пречат на ел.проводниците. Твърди, че се спрял и се заприказвал със служителите. Докато говорил със служителите на ЕВН от дворното място на С.А. излязъл ответникът М. М., който живеел със С.А. и в ръката си държал дебело арматурно желязо, след което му се нахвърлил без предизвикване от негова страна и му нанесъл няколко удара с юмрук по лицето, псувал го и му отправял закани, че ще го убие, което се случило пред служителите на ЕВН. Твърди, че през това време С. също викала на улицата, че ще го пратят на гробищата при майка му и баща му. Побоят върху него бил прекратен благодарение на служителя на ЕВН - Г.Х.. След побоя двамата се прибрали в двора им и не спирали да му се заканват. Твърди, че информирал полицейският инспектор на селото за случая. Бил освидетелстван от съдебен лекар в гр. С.З., които констатирал оток, кръвонасядания и разкъсно-контузна рана по дясна ушна мида, болезнен оток по дясна слепоочна област и оток и кръвонасядания по лява слепоочна област. Твърди, че с прокурорско постановление било отказано образуване на наказателно производство, тъй като деянието било лека телесна повреда чрез причиняване разстройство на здравето. Твърди, че освен травматичните увреждания, имал след побоя постоянен шум в ушите и главоболие. Бил на 75 години и всяко травматично увреждане се отразявало неблагоприятно на физическото и психичното му здраве. От случилото се изпитвал страх, емоционален срив, не излизал известно време, изпитвал безпокойство да не изпълнят заканите си. Искането му е съдът да осъди ответника да му заплати сумата от 6000 лв. за причинените му неимуществени вреди от деянието, изразяващи се в травматични увреждания, както и за причинените срам и унижение. Претендира разноски.

Ответникът М. А. М. оспорва иска като неоснователен. Твърди, че оспорва да бил нанесъл побой на ищеца или да имало какъвто и да било инцидент между тях, както и ищецът да имал травматични увреждания. Твърди, че оспорва, че държал арматурно желязо, нито бил прекратяван побой от служител на ЕВН. Твърди, че всички факти, посочени в исковата молба били художествена измислица и не се били случили въобще. Твърди, че на 25.10.2024 г. имало кратък словесен спор между тях заради поведението на ищеца, но той бързо престанал. Във времето назад между тях имало много спорове за различни междусъседски въпроси, както и обидни изказвания и действия на ищеца. Твърди, че бил в двора, когато служители на ЕВН дошли да изрежат клоните на черниците пред двора, като чул, че ищецът дошъл и им казал, че това трябвало да го свърши той. Твърди, че чул ищецът да казва, че С. била курва, а той серсем дете живял с нея, започнал да псува на майка С.. Чувал всичко, но ищецът не го виждал, защото бил зад оградата. Твърди, че излязъл навън и го питал защо говори така, но ищецът се смеел, обърнат с гръб към него, от което възникнал кратък словесен спор между тях. Твърди, че дошла и С., която също направила забележка на ищеца, след което се прибрали в двора. Ако въобще имало инцидент, той бил предизвикан от

ищеца, дължащо се на негово неприемливо поведение, което водило до съпричиняване на евентуални вреди в размер на 50 %. Искането му до съда е да се отхвърли иска като неоснователен, алтернативно да се присъди значително по-нисък размер от претендирания. Претендира разноски.

За да постанови решението си в този смисъл, въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства районният съд е приел за установена следната фактическа обстановка по делото: На 25.10.2024 г. служители на ЕВН са пратени да режат клони, които възпрепятстват и застрашават електропреносната мрежа в село З., ***. Показанията на свидетеля Г.Х. - очевидец и незаинтересован от изхода по спора, съдът е намерил за съответни на останалия събран доказателствения материал и е кредитирал изцяло като ясни, точни и безпристрастни. Служители на ЕВН - св. Г.А.Х. и негов колега, са режели клони до къщата на ответника М.. Работили почти един час, когато ищецът М. е пристигнал със син голф и ги е попитал какво правят. Служителите му отвърнали и са си говорили „обща приказка“, без да е имало спорове, напрежение или каквото и да е подобно. Ищецът и служителите на ЕВН са провеждали нормален разговор. Не след дълго от двора е излязъл ответникът М. и е дошъл направо при тях, като е носил метален прът. Св. Х. е помислил, че ще си говорят нещо като комшии, но ответникът М. направо е нападнал ищеца М. и с желязото е започнал да го ръга в корема, хванал го е за гърлото, с желязото е започнал да го удря в корема, удрял го е и по главата с юмруци. Св. Х. е бил на два метра от тях, стреснал се е и ги е попитал какво правят, но ответникът е разкървал ухото на ищеца, след което св. Х. се е намесил да ги разтърве, звъннал е на кметицата Р.П., която е дошла след малко и ги е питала какво правят там. Св. Х. посочва, че повече ответникът М. е викал, като всичко е започнало без да имат двамата словесен контакт, без ищецът М. да е казал на служителите на ЕВН нищо за ответника и неговата съпруга. Св. Х. посочва, че не е чул ищецът М. да псува или обижда ответника М.. Напълно идентични според съда са показанията на св. Х. по делото с дадените по прокурорската преписка сведения на 28.11.2024 г., което според съда потвърждава тяхната истинност.

Свидетелката Р.П. – кметски наместник - е видяла М. след като е дошъл при нея да се оплаче, че ответникът го е удрял с метален прът. Имал е видима подутина в областта на ухото и бузата. Тя е отишла на място да си поговори с двамата, а там още са били служителите на ЕВН. Помолила е ответника да се въздържа от агресивно поведение, пред нея също е имало спречкване между двамата, но е било само словесно с подхвърляния и коментари от типа на псувни и обиди между двамата. Знае, че страните от години имат съседски неразбирателства, взаимно се нападат и се дразнят.

По делото е разпитана като св. С.А., която живее с ответника и чиито показания съдът е преценил по реда на чл. 172 ГПК, с оглед евентуална нейна заинтересованост. Същата посочва, че с ответника са носили клони от орязани дървета в двора им, когато се е появил отвън ищецът М. и е започнал да казва на служителите на ЕВН, че те са били мързеливи, не са могли да си отрежат

клоните, напуснал е нея и тя му е отвърнала. Посочва, че ответникът М. не е носил нищо в ръцете си когато е излязъл от двора, не е бил в съприкосновение с ищеца. Всички тези показания съдят е констатирал, че тотално се различават от показанията на св. Х., който е пряк очевидец и с не е заинтересован от изхода на спора, поради което е намерил, че не следва да ги кредитира.

От съдебномедицинско удостоверение на живо лице № 31-III от 25.10.2024 г., изготвено от д-р Т.П. съдят е установил, че при извършен преглед на ищеца М. М. на 25.10.2024 г. в 14,30 часа е констатиран оток, кръвонасядане и разкъсно-контузна рана по дясна ушна мида, болезнен оток по дясна слепоочна област, оток и кръвонасядане по лява слепоочна област. Съдебният медик е потвърдил тези травматични увреждания да отговарят да са получени по съобщения от пострадалия начин и време, а именно на същия ден 25.10.2024 г. към 11,30 часа да му е нанесен побой от съсед с удари с юмруци и желязо. Тези констатирани травматични увреждания напълно съответстват на визуализираното от свидетелите очевидци на същите, разпитаните по делото св. Г.Х. и св. Р.П., чиито показания съдят е кредитирал изцяло. От констатираните травматични увреждания съдят е установил и начина им на получаване, а именно чрез удари с юмруци и с метален прът - механизма на деянието. Затова районния съд е приел за установено, че ответникът М. М. е нанесъл на ищеца М. М. на 25.10.2024 г. удари с юмруци и с метален прът в областта на корема и на главата, като му е причинил оток, кръвонасядане и разкъсно-контузна рана по дясна ушна мида, болезнен оток по дясна слепоочна област, оток и кръвонасядане по лява слепоочна област. Предмет на делото е разглеждане на понесените от ищеца неимуществени вреди от въпросното деяние като болки, страдания и психо-емоционално разстройство, които подлежат на обезщетяване по реда на чл. 45 ЗЗД във вр. чл. 52 ЗЗД.

Според районния съд няма преки или косвени доказателства за психо-емоционално разстройство на ищеца от деянието, извън обичайното такова, като е взел предвид, че страните от години са в конфликтни съседски отношения. Отчел е обстоятелството, че ищецът е човек на значителна възраст - на 75 години. Според съда, не се е установило в конкретния случай да е имало провокация от страна на ищеца към ответника за осъществяване на деянието, както и няма данни за съпричиняване на вредите от страна на ищеца. Последващите словесни реплики между двамата са след побоя, когато е дошъл на място кметския наместник. Няма конкретни данни за възстановителния процес от травматичните увреждания, но не се е наложило намеса на специализирана медицинска помощ, а същите са отшумели в домашни условия.

Съдят е намерил, че при така установеното наличие на противоправно поведение и настъпил от него вредоносен резултат за пострадалия ищец, следва да се определи обезщетение, чийто размер е свързан с критерия за справедливост, дефинитивно определен в чл. 52 ЗЗД, спрямо който настъпилата вреда се съизмерява. По принцип деликтното обезщетяване

преследва пряко за цел възстановяване на вредните последици, но като неговата вторична последица е възпиране на членовете от обществото от неправомерно засягане на чужда правна сфера под страх от репарация на вредните последици. В този смисъл вредните последици като неимуществвени вреди по смисъла на чл. 52 ЗЗД следва да възстановяват реалната вреда, чийто размер да постига като своя последица и превантивна цел, въздържане от последващо извършване на деликти.

С оглед икономическата обстановка в страната, както и с пряко установените настъпили вреди за ищеца като травматични увреждания и свързан с тях обичаен психо-емоционален стрес, според районния съд налагат обезщетяване със сума в размер на 5000 лв., която напълно би задоволила очакванията на ищеца за обезвреда на реално претърпените от него неимуществвени вреди. Поради това съдът е уважил предявения иск за неимуществвени вреди до размера 5000 лв., ведно със законната лихва от датата на деликта - 25.10.2024 г. до погасяване на задължението.

Въззивната инстанция изцяло споделя съображенията на първоинстанционния съд, към които препраща на основание чл. 272 ГПК. Фактическата обстановка е правилно установена, от събраните пред първата инстанция писмени и гласни доказателства. По категоричен начин е установено от гласните доказателства, че на 25.10.2024 г. служители на ЕВН - свидетелят Г.А.Х. и негов колега са режели клони до къщата на ответника М.. В един момент ищецът М. е пристигнал с лек автомобил и е започнал разговор с тях. Не след дълго от двора си е излязъл ответникът М., дошъл е направо при тях и е носил метален прът. Ответникът М. е нападнал ищеца М., удрял го е по главата с юмруци, с желязото е започнал да го удря в корема, хванал го е за гърлото. Св. Х. е бил на два метра от тях. Ответникът е разкървавил ухото на ищеца, след което св. Х. се е намесил да ги разтърве, звъннал е на кметицата Р.П., която е дошла след малко там. Св. Х. сочи, че повече ответникът М. е викал, а всичко е започнало без да имат двамата словесен контакт, без ищецът М. да е казал на служителите на ЕВН нищо за ответника и неговата съпруга. Свидетелят не е чул ищецът М. да псува или обижда ответника М..

Свидетелката Р.П. – кметски наместник на с. З., установява, когато е видяла М., той е имал видима подутина в областта на ухото и бузата. Тя е отишла на място да си поговори с двамата, а там още са били и служителите на ЕВН. Помолила е ответника да се въздържа от агресивно поведение, а пред нея също е имало спречкване между двамата, но е било само словесно, с подхвърляния и коментари от типа на псувни и обиди между двамата. Знае, че страните от години имат съседски неразбирателства, взаимно се нападат и се дразнят.

Св. С.А. – съжителка на ответника, твърди в показанията си, че с ответника са носили клони от орязани дървета в двора им, когато се е появил отвън ищецът М. и е започнал да ги обижда пред служителите на ЕВН. Твърди, че ответникът М. не е носил нищо в ръцете си, когато е излязъл от

двора, не е бил в съприкосновение с ищеца. Предвид разпоредбата на чл. 172 ГПК и заинтересоваността на свидетелката А. в полза на ответника, както и противоречието на нейните показания с останалите събрани по делото доказателства, съдът намира, че не следва да ги кредитира.

От приетото пред първата инстанция съдебномедицинско удостоверение на живо лице № 31-III от 25.10.2024 г. на Съдебна медицина – С.З. се установява, че при извършен преглед на ищеца М. М. на 25.10.2024 г. в 14,30 часа е констатиран оток, кръвонасядане и разкъсно-контузна рана по дясна ушна мида, болезнен оток по дясна слепоочна област, оток и кръвонасядане по лява слепоочна област. Описаните травматични увреждания отговарят да са получени по съобщения от пострадалия начин и време, а именно на същия ден 25.10.2024 г. към 11,30 часа, чрез нанесен побой от съсед с удари с юмруци и желязо. Такива травматични увреждания установяват и свидетелите - очевидци Г.Х. и Р.П., чиито показания съдът възприема изцяло. Констатираните травматични увреждания в СМУ и показанията на свидетелите в тази връзка по категоричен начин установят начина им на получаване - чрез удари с юмруци и с метален прът от ответника. Затова съдът намира за установено, че ответникът М. М. е нанесъл на ищеца М. М. на 25.10.2024 г. удари с юмруци и с метален прът в областта на корема, и на главата, с което му е причинил оток, кръвонасядане и разкъсно-контузна рана по дясна ушна мида, болезнен оток по дясна слепоочна област, оток и кръвонасядане по лява слепоочна област.

По делото липсват събрани доказателства за психо-емоционално разстройство на ищеца от деянието, извън обичайното такова. Следва да се вземе предвид и обстоятелството, че страните са в конфликтни съседски отношения от години, както че и ищецът и ответникът са на значителна възраст - 75 години. Категорично се установи по делото, че ищецът не е провокирал по никакъв начин ответника при осъществяване на деянието. Няма събрани никакви доказателства по делото за съпричиняване на вредите от страна на ищеца.

Установеното по делото противоправно поведение на ответника и настъпилия като следствие от него вредоносен резултат за пострадалия ищец предполага определяне на обезщетение, съобразно предвидения в закона критерий за справедливост - 52 ЗЗД. Справедливостта се извежда от преценката на конкретните обстоятелства, при всеки отделен случай - характер и степен на увреждането, начин и обстоятелства, при които е получено, вредоносни последици, тяхната продължителност и степен на интензитет, възраст на увреждения, обществено и социално положение, обусловени от съществуващата икономическа конюнктура в страната. Въззивният съд споделя изложеното от районния съд съображение, че деликтното обезщетяване преследва пряко за цел възстановяване на вредните последици, но като неговата вторична последица е възпиране на членовете от обществото от неправомерно засягане на чужда правна сфера под страх от репарация на вредните последици. Затова определеното обезщетение на

неимуществените вреди по смисъла на чл. 52 ЗЗД следва да възстанови реалната вреда, чийто размер да постига като своя последица и превантивна цел, въздържане от последващо извършване на деликти.

Затова съдът намира, че с оглед икономическата обстановка в страната, пряко установените настъпили вреди за ищеца, представляващи травматични увреждания и свързания с тях обичаен психо-емоционален стрес, налагат обезщетяването им със сума в размер на 5000 лв., която би обезвредила реално претърпените от ищеца неимуществени вреди. По-нисък размер на обезщетението не би могъл да постигне като крайна цел реална репарация на вредата, не би имал за последваща цел въздържане от извършване на подобен род деликти. От друга страна по-висок размер на обезщетението в настоящия случай би довел до нарушаване на принципа на неоснователното обогатяване, като се има предвид липсата на сериозни травматични увреждания у ищеца.

По изложените съображения въззивния съд намира, че правилно районния съд е уважил предявения иск за обезвреда на причинените неимуществени вреди до размера от 5000 лв., ведно със законната лихва от датата на деликта - 25.10.2024 г. до погасяване на задължението.

Неоснователно е оплакването във въззивната жалба, че не се доказало какви точно телесни увреждания получил въззиваемият, техният обем, медико-биологичен признак, механизъм на получаване и дали последният отговаря на описания от въззиваемия и свидетелските показания, включително и какъв е периодът на възстановяване на отделните конкретно съществуващи травматични увреждания. Представеното по делото съдебно-медицинско удостоверение на живо лице действително представлява частен документ, съгласно чл. 180 ГПК и се ползва само с формална доказателствена сила. Съгласно трайната практика на ВКС и съдилищата медицинските документи, удостоверяващи здравословното състояние на едно лице, са частни документи по смисъла на чл. 180 ГПК и се ползват само с формална доказателствена сила, поради което верността на съдържанието им следва да се преценява от съда по вътрешно убеждение и съвкупно с всички останали събрани по делото доказателства. В настоящия случай, във връзка с травматичните увреждания на ищеца по делото са събрани безспорни гласни доказателства от разпитаните свидетели Х. и Петрова, които потвърждават по категоричен начин изложеното в съдебно – медицинското удостоверение, представено по делото. От показанията на свидетелите, които съдът възприема изцяло и съдебно медицинското удостоверение се установява и механизма на деянието, извършено от ответника, като съдът преценява доказателствената сила на медицинския документ с оглед останалите събрани по делото доказателства и установени обстоятелства.

С оглед на изложените съображения, въззивния съд намира, че обжалваното решение на РРС е правилно и като такова следва да бъде потвърдено.

Предвид изхода по делото въззиваемия има право на разноски за

въззивното производство за защита от един адвокат, които съгласно представения списък по чл. 80 ГПК са в размер на 800 лв. По делото обаче липсват доказателства, че въззиваемият е заплатил адв. възнаграждение в този размер, поради което разноси не следва да се присъждат.

Водим от горните мотиви, Окръжният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 131/24.11.2025г., постановено по гр.д. № 317/2025г. по описа на Районен съд – Раднево.

Решението може да бъде обжалвано пред ВКС с касационна жалба при условията на чл. 280, ал.1 ГПК, в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____